

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 147/20

Luxemburg, 24 noiembrie 2020

Hotărârea în cauza C-59/19

Wikingerhof GmbH & Co. KG/Booking.com BV

Un hotel care utilizează platforma Booking.com poate, în principiu, să o acționeze în justiție în fața unei instanțe a statului membru în care este stabilit acest hotel pentru a obține încetarea unui eventual abuz de poziție dominantă

Deși practicile astfel contestate sunt puse în aplicare în cadrul unei relații contractuale, este aplicabilă norma de competență specială în materie delictuală sau cvasidelictuală prevăzută de Regulamentul Bruxelles la

Wikingerhof GmbH & Co. KG, o societate de drept german care exploatează un hotel în Germania, a încheiat, în anul 2009, un contract cu Booking.com BV, o societate de drept neerlandez cu sediul în Țările de Jos și care exploatează o platformă de rezervări hoteliere. Era vorba despre un contract-tip furnizat de Booking.com și în care se prevedea printre altele: „Hotelul declară că a primit o copie a versiunii 0208 a condițiilor generale [...] ale Booking.com. Acestea sunt disponibile online pe site-ul Booking.com [...] Hotelul confirmă că a citit și a înțeles condițiile și că este de acord cu acestea. Condițiile sunt parte integrantă a prezentului contract [...]”. Ulterior, Booking.com a modificat de mai multe ori condițiile sale generale, accesibile pe extranetul acestei societăți.

Wikingerhof a contestat în scris includerea în contractul în cauză a unei noi versiuni a condițiilor generale, pe care Booking.com a adus-o la cunoștința partenerilor săi contractuali la 25 iunie 2015. Ea a apreciat că nu a avut altă opțiune decât să încheie contractul menționat și să suporte efectul modificărilor ulterioare ale condițiilor generale ale Booking.com, ca urmare a poziției dominante a acesteia din urmă pe piața serviciilor de intermediere și a portalurilor de rezervări hoteliere, chiar dacă anumite practici ale Booking.com sunt inechitabile și, așadar, contrare dreptului concurenței.

În continuare, Wikingerhof a introdus, la Landgericht Kiel (Tribunalul Regional din Kiel, Germania), o acțiune în justiție prin care a solicitat să se interzică Booking.com (i) să aplice la prețul indicat de Wikingerhof, fără consimțământul acesteia din urmă, mențiunea „preț mai avantajos” sau „preț redus” pe platforma de rezervări hoteliere, (ii) să o priveze de accesul la datele de contact furnizate de partenerii săi contractuali pe această platformă și (iii) să condiționeze poziționarea hotelului pe care îl exploatează printre rezultatele căutărilor efectuate de acordarea unui comision de peste 15 %. Landgericht Kiel a concluzionat că nu avea competență teritorială și internațională, ceea ce a fost confirmat în apel de Oberlandesgericht Schleswig (Tribunalul Regional Superior din Schleswig, Germania). Potrivit acestuia din urmă, pe lângă faptul că competența generală a instanțelor germane în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012¹ (Regulamentul Bruxelles la) nu era aplicabilă ca urmare a faptului că Booking.com are sediul în Țările de Jos, nici competența specială în temeiul locului de executare a obligației contractuale, potrivit articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, nici cea în temeiul locului unde s-a produs fapta prejudiciabilă în materie delictuală sau cvasidelictuală, potrivit articolului 7 punctul 2 din acest regulament, nu era stabilită în speță.

Sesizat de Wikingerhof cu un recurs prin care susținea că Oberlandesgericht Schleswig a considerat în mod eronat că acțiunea în discuție nu intră în competența sa în materie delictuală și cvasidelictuală, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) a sesizat, la rândul său, Curtea cu titlu preliminar.

¹ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).

Prin urmare, se solicită Curții să se pronunțe cu privire la problema dacă articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 se aplică unei acțiuni prin care se urmărește încetarea anumitor practici puse în aplicare în cadrul relației contractuale dintre reclamant și pârât și întemeiată pe un pretins abuz de poziție dominantă săvârșită de acesta din urmă, cu încălcarea dreptului concurenței.

Aprecierea Curții

Ca răspuns la această întrebare, Curtea arată că aplicabilitatea fie a articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, fie a articolului 7 punctul 2 din acesta depinde, printre altele, de examinarea de către instanța sesizată a condițiilor specifice prevăzute de aceste dispoziții. Astfel, atunci când un reclamant invocă una dintre normele menționate, este necesar ca instanța sesizată să verifice dacă pretențiile reclamantului sunt, independent de calificarea lor în dreptul național, de natură contractuală sau, dimpotrivă, de natură delictuală sau cvasidelictuală, în sensul acestui regulament. În special, pentru a face legătura între o cerere formulată între părțile contractante și „materia contractuală” sau „materia delictuală”, în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, instanța sesizată trebuie să examineze obligația „contractuală” sau „delictuală sau cvasidelictuală” care îi servește drept cauză.

Astfel, o acțiune privește materia contractuală, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, în cazul în care interpretarea contractului încheiat între pârât și reclamant este indispensabilă pentru stabilirea caracterului licit sau, dimpotrivă, ilicit al comportamentului pe care primul îl reproșează celui de al doilea. În schimb, atunci când reclamantul invocă, în cererea sa introductivă, normele de răspundere delictuală sau cvasidelictuală, și anume încălcarea unei obligații impuse prin lege, și nu este indispensabilă examinarea conținutului contractului încheiat cu pârâtul pentru a aprecia caracterul licit sau ilicit al comportamentului reproșat acestuia din urmă, cauza acțiunii privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.

În speță, Wikingerhof invocă, în cererea sa introductivă, o încălcare a dreptului german al concurenței, care prevede o interdicție generală de săvârșire a unui abuz de poziție dominantă, independentă de orice contract sau alt angajament voluntar. Astfel, chestiunea de drept care se află în centrul cauzei principale este aceea dacă Booking.com a săvârșit un abuz de poziție dominantă, în sensul dreptului concurenței menționat. Or, pentru a determina caracterul licit sau ilicit în raport cu acest drept al practicilor reproșate Booking.com, nu este indispensabil să se interpreteze contractul încheiat între părțile din litigiul principal, o asemenea interpretare fiind cel mult necesară pentru a stabili materialitatea practicilor menționate.

Curtea concluzionează că, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, acțiunea Wikingerhof, întrucât se întemeiază pe obligația legală de a se abține de la orice abuz de poziție dominantă, privește materia delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536